

Agraeixo a la Mare de Déu que el jurat hagi considerat que aquests catorze versos són adequats per enaltir Maria, honor que certament em sobrepassa, més si considerem la qualitat que de ben segur deuen tenir les altres poesies participants.

Jo soc una mica així... i també m'emociona que aquesta poesia hagi estat escollida justament quan es celebren els 150 anys de la fundació de l'Acadèmia Mariana i que el certamen es torni a celebrar en aquest espai incomparable del Paranimf, precisament als 77 anys d'haver-se celebrat per darrera vegada.

El poema es refereix a la primera frase del Magníficat:
“la meva ànima magnifica el Senyor”

El Senyor és magnificat en Maria

Lliurada als altres, sense estar per ella,
acceptant la crida que Déu li fes,
vida de bondat i perfecció com és,
comparteix el món amb mirada neta.

Sa immaculada ànima de bé feta,
la senzillesa de sa vida conté
trets d'amor, generositat d'ella i més:
misericòrdia que Maria alena.

De la humilitat li ve la saviesa
de copsar i comprendre bé els anhels,
de saber-se la ínfima petitesa,

ànima santa que gloria l'Anyell,
que al Senyor magnifica en sa bonesa
per haver tastat l'amor que li ve d'Ell.